

عنوان مقاله:

دکترین نیکسون و سیاست نفتی ایران در دهه ۱۳۵۰ بررسی مقایسه ای بر اساس مدل پیوستگی «روزنا»

محل انتشار:

پژوهش نامه ایرانی سیاست بین الملل، دوره 2، شماره 4 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

فاطمه دانشور - دانشگاه فردوسی مشهد

سمانه شفیق زاده - دانشگاه تهران

محسن خلیلی - دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

کشورهای صاحب نفت در جهان سوم که از دهه ۱۹۵۰ به بعد هر یک به شکلی درگیر مبارزه با کمپانی های بزرگ نفتی بودند، با تاسیس «اوپک» در سپتامبر ۱۹۶۰ در صدد استفاده از نفت به عنوان سلاحی برای نیل به اهداف اقتصادی و سیاسی برآمدند؛ برای نمونه، اوپک در سال های ۱۹۷۳ و ۱۹۷۴ قیمت های نفت را به صورت بی سابقه ای افزایش داد. نیکسون نیز تحت تاثیر فرآیند سیاست گذاری خارجی، افکار عمومی آمریکا و شرایط بین المللی، سیاست جدیدی را در مورد خلیج فارس در پیش گرفت که مبتنی بر سپردن مسوولیت حفظ ثبات و امنیت منطقه به دولت های منطقه ای بود و به «دکترین نیکسون» مشهور شد. در این شرایط و به ویژه تحت تاثیر دکترین نیکسون، هدف سیاست خارجی ایران تحقق نقش ژاندارمی منطقه بود و به همین علت به خرید بیشتر تسلیحات از آمریکا روی آورد. بنیان مقاله، تبیین تاثیرپذیری سیاست نفتی ایران در دهه ۱۳۵۰ از دکترین نیکسون با استفاده از مدل پیوستگی «روزنا» است.

کلمات کلیدی:

ایران، پهلوی دوم، سیاست نفتی، دکترین نیکسون، مدل پیوستگی روزنا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1803526>

